

Un final d'infart

Pseudònim: "Gambit de dama". Grup: F. Modalitat: Prosa

Arribo d'hora al club. Sempre soc dels primers en arribar-hi. Miro el rellotge del mòbil i són les nou en punt. Les partides comencen a dos quarts de deu. Ni un minut abans ni un minut després. Justament d'aquí a mitja hora. Però a mi m'agrada arribar-hi amb temps, i no pas amb un pam de llengua fora com d'altres. Sobretot les coses s'han de fer amb calma i sense perdre els nervis. Per això ja soc aquí, davant del portal. Curiosament el vestíbul té amb molt bon gust un terra de rajoles blanques i negres que ni fet a posta. Truco al timbre i algú m'obre la porta. Encara sort! Almenys no m'estaré aquí fora al carrer amb un fred que pela esperant com un estaquirot que aparegui algú amb les claus de la seu.

Pujo per les escales en comptes d'agafar l'ascensor ja que només és un pis, fins al principal. La porta és mig oberta. Quan entro puc olorar l'aroma inconfusible del camp de batalla o, per a ser més exactes, dels múltiples camps de batalla que hi ha repartits entre les diverses sales, i dels seus protagonistes. Olor de fusta vella. Com la que desprèn tot el club. De seguida em deixo embolcallar per la seva fragància i m'imagino que soc un capitost muntat a cavall i comandant un exèrcit d'aguerrits soldats l'única missió dels quals és protegir tant sí com no les torres del castell i mantenir sa i estalvi el rei de les hosts enemigues. Un cop a dins, fins i tot em venen ganes de cridar allò de *Desperta Ferro!* Però deixem-nos d'hòsties i anem per feina.

Saludo el meu company —qui m'ha obert la porta, el de les claus i també jugador del club— i em dirigeixo directament a la taula on m'ha dit que jugo, la que té a la vista el número 13 enganxat en un cantó. De debò? La taula 13? No és que sigui supersticions ni

res per l'estil, però em toca els ous. Que hagi de jugar en la taula número 13 em toca els ous. Vaja, que no comencem gaire bé el dia! Tranquil, em dic. Abans que res, tranquil·litat. Si no em queixo a l'altre és perquè no vull emprenyar-me amb ell ni discutir amb ningú ja de bon matí. La 13? Doncs la 13. Què hi farem! Tampoc no soc d'aquelles persones que baixen de la vorera per no haver de passar per sota d'una escala. Que els bombin, al coi d'escales i al remaleït 13.

Aparto la cadira una mica i m'hi assec. Miro de passada el meu col·lega, que està acabant de col·locar tots els rellotges digitals damunt les taules i posant-los a punt, i em trec un bolígraf de la butxaca interior de la jaqueta. Un bolígraf blau de la marca Bic. Sempre en porto un de casa per no haver de tocar cap dels bolis ronyosos i grapejats que guarda el club per si de cas. Sempre hi ha el típic despistat que ve a jugar sense un cony de bolígraf, com si no sabés que aquí s'anoten tots els moviments de la partida, des del primer fins a l'últim. Espavila, nen! Una vegada li vaig dir a un que això no era una papereria, i el tio ja no m'ha tornat a dirigir la paraula mai més. Em sembla que no li va fer gens de gràcia la indirecta.

M'acosto la planella —el paper blanc amb columnes i molts numerets que hi ha a cada taula i que signem en acabar el joc— i començo a omplir-la per la part de dalt. En primer lloc s'ha d'apuntar la data, el nom de la prova o competició i la ronda corresponent, que equivaldria si fa no fa a les diferents jornades en què es disputen els partits de futbol, per si en teníeu cap dubte. Escric "Lliga catalana" en el segon espai prement prou perquè es calqui al full groc de sota. I sí, aquí també hi ha equips, i distintes categories o divisions i els equips juguen entre ells una lligueta i alguns descendeixen i tot això. I també hi ha la Copa catalana, com en altres esports. I molts altres tornejos i per a totes les edats. A continuació, li pregunto al meu company de club quin dia és avui i ell em respon des de l'altra punta de la sala sense pensar-s'ho. Ja sé que és diumenge, li dic. Què s'ha cregut

aquest? Que soc estúpid? És igual. Miro la pantalla del mòbil i ho comprovo jo mateix. Li torno a fer una pregunta per saber quina ronda és la d'aquesta setmana, i em diu que la 5a, com fastiguejat. Quina culpa tinc jo que em convoquin per jugar només quan els hi falta algun jugador? A sobre que els faig un favor! Escric també el meu nom, i al costat el nom del club que defenso amb orgull. Quan vingui el meu rival ja li demanaré com coi es diu. Contra qui juguem?, li pregunto un cop més. Collons, Marià, segur que et recordes de quin és el teu club?, em contesta el molt imbècil. Contra el Sant Andreu, aquest diumenge juguem contra el Sant Andreu, m'ho repeteix, com si no n'hi hagués prou amb una sola vegada. Li dic que gràcies per educació, tot i que en realitat em venen ganas d'engegar-lo a pastar fang. Per últim, omplo el requadre que hi ha a sota del *Núm. Taula* amb un 13. Me la bufa! Òbviament, em reservo el resultat per al final de l'enfrontament. Tant de bo sigui al meu favor. Si us dic la veritat, ja ni em recordo de quan va ser l'última vegada que vaig guanyar una partida d'escacs.

Tot seguit li poso el tap al bolígraf i el deixo damunt la planella amb la satisfacció d'haver fet la primera tasca sense estressar-me. Després col·loco bé les peces del meu exèrcit blanc sobre l'escaquer, que està completament integrat en la taula. O sigui que la mateixa taula fa de tauler d'escacs, perquè quedi clar. Totes les taules del club per jugar són així, cosa que li dona un toc de distinció que la majoria de clubs no tenen. No endebades va ser el primer club d'escacs de tot el país, fundat l'any 1921 si no recordo malament. Poca broma. No és que sigui un maniàtic ni res d'això, però a mi m'agrada tenir cada peça ben posada dintre del seu quadrat abans de començar, llestes per a la batalla. I ara a esperar que vingui l'equip contrari.

Per matar el temps, m'aixeco i passejo la vista per les parets de la sala. Estan plenes de diplomes emmarcats, de prestatges carregats de copes i trofeus i de fotografies d'antics socis del club i d'alguns grans campions de la història, com la d'en Bobby Fischer, aquell

pobre desgraciat que molts consideren el millor jugador de tots els temps i que va acabar mig sonat per culpa dels mateixos escacs, dels soviètics o de la mare que el va parir. Aquest club deu ser allò més semblant al distingit Club d'Escacs de Brooklyn, on jugava en Bobby de petit, o al prestigiós Club d'Escacs de Manhattan, del qual va ser membre després. Si us explico això és perquè em vaig llegir ja fa temps una biografia de collons d'aquest excèntric campió del món que em va fascinar, i ja se sap que sovint els genis acaben una mica tocats del bolet. Aquest sí que tenia manies, us ho puc ben assegurar. Unes quantes. I si no que li preguntin al rus Borís Spassky pel xou que el coi de nord-americà va muntar en aquell "matx del segle" que van disputar a Reykjavik pel títol mundial en plena Guerra Freda.

No tingueu cap dubte que el meu és un club com cal, no com aquell altre de Santa Coloma on vaig jugar una vegada, situat en els baixos d'un edifici arran del carrer per on passaven contínuament gent i cotxes. Però és que, a més a més, durant tota l'estona vam haver d'aguantar la merda de reggaeton que es colava en el local des del balcó dels veïns de dalt, fins i tot amb la porta tancada. Com pots concentrar-te en una partida d'escacs amb aquest cony de música? Això sí que va ser per tornar-se boig. No us estranyi que em vingués un mal de cap de cal Déu. Per acabar-ho d'adobar, quan vaig sortir al carrer per airejar-me una mica, vaig aixafar de ple un cagarro de gos que hi havia plantat a la vorera just davant de l'entrada del club. No diuen que trepitjar merda porta bona sort? Doncs vaig perdre igualment la partida. Em vaig cagar en tots els dimonis i me'n vaig tornar cap a casa amb la tifa enganxada a la sabata. Últimament perdo totes les partides, però avui espero trencar la mala ratxa.

Aviat el club comença a omplir-se de veus, de bons dies i etcètera. No hi falten les salutacions cordials ni les encaixades de mans, com és natural en aquests ambients. És la prèvia abans d'entrar en combat. Intento endevinar entre els nouvinguts el meu possible

adversari. Al final pot ser qualsevol: un adult, un iaio, una jove, un noi... Això sí que em fa patir de debò, que em guanyi una criatura. Que em guanyi un mocós em fa caure la cara de vergonya. Vull dir que quan em toca jugar contra un marrec pretensions sempre penso el mateix: si ho arribo a saber, no vinc. Però de moment no veig cap coi de nen petit, així que puc respirar tranquil.

Ei, Marià, què hi fas, aquí?, m'engega un del club, com si jo no hi pintés res, en aquest lloc. I, a més, el malparit ho diu en veu alta, perquè el puguin sentir els altres. Me'l miro de dalt a baix abans de respondre-li que el mateix que ell, a fer unes partidetes al parxís. No et fot! No t'enfadis, home, em diu tot donat-me uns copets a l'esquena. Una bescollada, li fotria jo. Una de ben forta.

Decideixo tornar a la meua taula per no haver d'aguantar gent idiota com aquest, que es pensen que fan gràcia. Miro assegut l'hora en el mòbil: les 9:20. Recorda't de silenciar el telèfon abans que comencis a jugar, em dic. No seria la primera vegada que un jugador perd perquè li ha sonat el cony de mòbil enmig de la partida. La cara de babau que se li deu quedar a un en un cas així. Al puto carrer! Per estalviar-me sorpreses, l'apago ja i me'l guardo dins la jaqueta, que penjo al respall de la cadira. Em quedo observant detingudament la superfície quadriculada de la taula i, de sobte, hi caic que tinc la mateixa edat que quan en Bobby Fischer la va dinyar, seixanta-quatre anys, és a dir tants com caselles hi ha en un tauler d'escacs.

A dos quarts de deu es posen en marxa tots els rellotges. Silenci absolut en la sala. A partir d'ara, cada jugador disposa de noranta minuts per aconseguir travessar les files enemigues i posar el rei adversari entre l'espasa i la paret, més trenta segons que se t'hi afegixen cada cop que mous una peça. És a dir, que pots passar-hi tot el matí jugant, fins a l'hora de dinar i tot. Sort que ara ja no s'hi pot fumar, si no això semblaria un autèntic fumador d'opi.

Com que sec rere les blanques, tinc el privilegi d'obrir el joc, malgrat que no m'hagi vingut encara el contrincant. Avanço dues caselles el peó de reina i pico el rellotge. Ara el temps arrenca a córrer per a l'altre. A la planella anoto el meu moviment: d4. Em rebenta la gent que no arriba puntual a les partides. I el món dels escacs és ple de gent informal que tant se li'n fot presentar-s'hi mitja hora tard o més. I ni s'excusen ni res, com si fos d'allò més normal. Això m'emprenya un colló. Prefereixo jugar i perdre que no pas guanyar per incompareixença del rival. Però pitjor per a ells si fan tard i no els queda prou temps després per prendre les millors decisions. En els escacs, el temps és clau. Vull dir que no pots trencar-te el cap en cada jugada. A menys que desitgis que l'altra persona acabi arrencant-se els cabells. Recordo una vegada, ja fa uns quants anys, que vaig trigar uns quaranta minuts a moure una peça. Us ho juro. De debò. Em vaig encallar com mai i no trobava la manera d'avançar pel terreny de joc, per dir-ho així. Fins que vaig sentir que el meu oponent, un cony d'adolescent amb la cara plena de granets, em deia: "Tienes dos opciones: o mueves o abandonas". Què?, vaig deixar anar al·lucinat, alçant el cap del tauler. No m'ho podia creure. No em podia creure que aquell mal educat insolent s'hagués atrevit a dir-me això. Si no vaig anar directe a l'àrbitre —també n'hi ha als tornejos d'escacs, encara que no portin xiulet ni ensenyin targetes, per si no ho sabíeu— va ser perquè en aquells moments no volia muntar un ciri davant de tothom. Així que vaig moure, la vaig cagar ben cagada i vaig perdre la partida. Ni us imagineu les ganes que tenia de trencar-li la cara a aquell xicot fastigós. Des d'aleshores que li dic "el dos opciones".

Després de vint minuts amb els braços plegats, m'aixeco i em passejo neguitós per la sala. Vaig de tauler en tauler, mirant com juguen la resta. La majoria encara estan en l'obertura, temptejant l'enemic abans de llençar-se a l'atac. Primer de tot, s'ha de deixar ben protegit el rei, per evitar ensurts. La seva seguretat és primordial. I no és qüestió que

li tallin el cap tot just començar. Ha d'aguantar la corona fins al final, o almenys caure amb el cap ben alt. De tant en tant, em giro cap a la meva taula. Segueix buida. Soc l'únic en tota la sala que no té contrincant. Cagondena! Això em treu de polleguera. És que no el penso ni saludar, quan vingui. Perquè espero que vingui. Mentrestant, m'he de fotre veient com els altres van registrant les seves jugades al full blanc i jo aquí, avorrit com una ostra. Per què collons hem d'anotar cada moviment al coi de planella? Com si això fos el joc d'enfonsar la flota! No em feu cas. Estic perdent la paciència i només dic que bestieses.

Faig una nova ullada a la taula 13 i aleshores veig que hi ha algú assegut a l'altra cadira, escrivint sobre el paper. El cor em fa un salt —el tio hi ha entrat com si tal cosa i ja ha mogut, he pensat— i vaig cap allà com un coet. A mig camí, però, xoco contra el cantell d'una taula i tiro unes quantes peces al terra. De poc ha anat que no em mato. Els dos jugadors que hi seuen em miren com esverats. Perdoneu, em disculpo, i immediatament m'ajupo per recollir-les. Hauríeu d'haver vist la cara que se'ls ha quedat a tots dos. De veritat que ho sento, els dic sense atrevir-me a fitar-los als ulls. Ara entenc per a què serveixen les planelles, per si un coi d'inútil com jo fa volar pels aires les peces i s'han de tornar a posar bé sobre l'escaquer. Sento renecs i rialletes per tota la sala. S'estan fotent de mi. Quina vergonya! Noto que m'estic posant vermell i que tothom em mira. Ha estat el Marià, diu algú que jo em conec. Més rialles. Hòstia puta! Si aquest paio hagués vingut a l'hora, això no hauria passat.

Quan finalment m'apropo a la taula i m'assec, el molt cabró encara riu per sota el nas. Tanta pressa per tornar al meu lloc, i resulta que no ha mogut cap peça, me cago en la mar salada. A pesar de la calba incipient, deu tenir uns trenta i pocs anys, i va vestit amb un xandall del Real Madrid. No fotem! A sobre que apareix quan li dona la gana, ve aquí a buscar-nos les pessigolles. Que no sap que això és el Club d'Escacs Barcelona? Ei,

nano, que no venim aquí a jugar a la pilota, em ve de gust dir-li, però em mossego la llengua. Muy buenas, em saluda. Ni cas. Tan bon punt mou el seu peó de reina a la casella d5, s'aixeca de la cadira i desapareix, deixant-me amb un pam de nas. Quins collons! Arriba trenta-cinc minuts tard i ja se'n torna a anar? Prou que me'ls conec jo, aquests fatxendes! Volen fer veure que tenen la partida controlada des del principi i que no necessiten rumiar gaire per guanyar-te, com si fossis una merda punxada en un pal. Jo m'afanyo a fer la meva segona jugada amb el cavall del flanc de rei —Cf3— i espero pacientment que el cony de “merengue” es brindi a tornar. Al cap d'una estona s'asseu davant meu amb indiferència, fixa la mirada en el tauler i fa Cf6. Aquesta vegada, però, manté el cul a la cadira atent al meu següent moviment: e3, després que hagi pujat el peó que hi ha davant del rei una casella. I es posa a pensar amb les celles arrufades. Això és, pensa, pensa, a veure si se't cauen els quatre pèls de la coroneta. Com a mínim, aquest jove va per a capellà. Aleshores me'l quedo mirant amb uns ulls com unes taronges. La mare que el va matricular! Si és en Raül, àlies “el dos opciones”, però quinze anys més gran. Això sí que no m'ho esperava. De debò que no. Per fi ens tornem a veure les cares. No sé si ell també es recorda de mi i d'aquella partida dels collons que em va deixar tan mal gust de boca. Tant se val. Però com em torni a tocar la pera, li'n faig una de nova. Juro per Déu que li giro la seva cara fastigosa.

Passats quatre minuts, el meu contendent desplaça amb decisió el seu alfil de caselles blanques fins a la quarta filera i em clava el meu cavall. Tots dos apuntem Ag4 a les nostres planelles. I ara és el meu torn. No cal que us digui que avui penso deixar-hi la pell. No soc dels que obliden fàcilment una desfeta. Des d'aleshores que el tinc entravessat. Però sobretot vull guanyar-lo netament. Perquè després no em surti amb l'excusa que ha perdut per culpa del coi de temps. La majoria de jugadors intenten justificar les seves derrotes de qualsevol manera, sempre que el rival no t'hagi passat per

sobre, evidentment. La tenia guanyada, però l'he espifiada en l'últim moment; o bé només em quedava un minut i, és clar, m'he atabalat; o bé avui no sé què em passa, però no estic gaire fi. I un llarg etcètera. Quan t'apallissen, val més que no obris la boca. Sovint acaben tan empipats que no volen analitzar després la partida amb l'adversari i foten el camp a l'acte. Per exemple, quan no accepten unes taules i acaben perdent. Quina ràbia, eh? Això sí, si són ells els qui han guanyat, aleshores estan eufòrics i ben disposats a explicar-te cadascuna de les seves magnífiques jugades i a fregar-te pels morros com de malament has jugat tu i tota la pesca, igual que si t'estigués fent classe un Gran Mestre en aquell precís moment, i de franc!, per la qual cosa els hauries d'estar enormement agraït per haver perdut la partida.

Com us deia, no vull jugar amb avantatge. Contra "el dos opciones" no. Així que ja tinc clar què faré. Penso fer-li empassar la seva fanfarroneria. Per collons! Però no vull que sembli una rabiola. No suportó els marrecs. Després d'unes quantes jugades més, soc jo ara qui s'aixeca de seguida que premo el rellotge i el deixo plantat, abandonant la sala de joc i el club. Beu-te aquesta! Un cop al carrer, vaig cap al bar de la cantonada. Hi entro i em demano un tallat. Me'l prenc a la barra mentre fullejo el periòdic, deixant passar el temps. Quan em canso de llegir, intento recordar la posició exacta de les peces al tauler en el punt on havia deixat la partida, però soc incapaç de fer-ho. Ens hem enrocat els dos, hem avançat alguns peons i tret algunes peces de la rereguarda. Tanmateix no us puc dir les caselles concretes que ocupen sense córrer el risc d'equivocar-me. Quan penso que hi ha un fotimer de jugadors que et reproduïxen com si res cadascun dels moviments de tota una partida sencera, encara que l'hagin jugat fa un any o més i tot, em deprimeixo. Juro que em deprimeixo de mala manera i que em venen ganes de plegar. Sabíeu que fins i tot hi ha escaquistes que no necessiten cap tauler per jugar ni les peces ni res? Només se'ls han d'imaginar. Com en Bobby Fisher i el seu mestre Jack Collins, que mentre es

passejaven per les avingudes de Nova York anaven dient-se les jugades en veu alta, visualitzant-les dins el seu cap com si fos la cosa més natural del món. S'anomenen escacs a cegues. El que jo us deia, per acabar boig rematat.

Consulto l'hora al mòbil, pago la consumició i me'n torno cap al club xino-xano. Ja a la sala, em dirigeixo a la meva taula vigilant de no ensopegar amb cap altra, sisplau. El cony de madridista no hi és, com m'ho afigurava. L'he vist de reüll que s'estava dret al costat d'un altre tauler, seguint amb atenció la partida. Espero que s'hagi fartat d'esperar com jo abans. Miro el rellotge i comprovo que els nostres temps pràcticament s'han igualat. A ell li queden vint-i-set minuts i a mi, trenta-dos. Ara sí que podem seguir jugant amb les mateixes condicions. Que després no em vingui amb romanços! Intento esbrinar quina és l'última peça que ha tocat el meu oponent, però no aconsegueixo veure-ho, així a la primera. Això sí que és jugar a cegues, cagumdéu. Li miro com aquell qui res la seva planella, però el pillet la té girada a posta perquè no em pugui copiar. Arronso les espatlles, mentre somric. He de dir-vos que aquesta actitud de nen rebec i malcriat em fa molta gràcia.

M'estic una estona estudiant el tauler fins que trobo el darrer moviment de les negres, tot just quan fa acte de presència "el dos opciones". ¿Dónde se ha metido, Mariano? Pensaba que ya no iba a volver, em diu amb un to seriós només seure. M'intenta provocar, el fill de sa mare. Sembla que ha entès la meva "jugada". Decideixo passar per alt allò de "Mariano" i centrar-me en la partida. Faig el gest d'agafar el bolígraf per escriure sobre la planella, però no el veig. M'ha desaparegut de damunt la taula! Aquest desgraciat malparit me l'ha pispat, penso. Ha aprofitat que jo no hi era per furtar-me'l. O potser ha caigut a terra. Abans de dir-li res, m'ajupo i començo a buscar el coi de bolígraf per sota la taula com un puto gos. No el trobo. On dimonis és el meu bolígraf? Començo a perdre els estreps, tot d'una. En aixecar-me, pico amb el cap contra la taula i provocho de nou un

petit terrabastall. Merda!, se m'escapa. Hosti, Marià, estigues quietet d'una vegada, es queixa el mateix idiota d'abans. La sala es torna a omplir de rialletes. Però en aquesta ocasió ni em disculpo. Porto una empenyada de collons. I, a més, no tinc altre remei que anar a buscar un d'aquells bolígrafs gastats del club que es guarden dins un armariet, en un pot també enganxós.

Quan passo pel costat del cretí aquell, el dels copets a l'esquena i l'*estigues quietet*, m'aturo en sec i miro per curiositat com li va la partida. Està totalment perdut, cosa que m'alegra de debò. L'altre li acaba d'atrapar la reina. Que es foti! En aquests moments m'importa un ou com quedi l'equip. Aleshores li poso la mà a l'espatlla i li dic sense pèls a la llengua que millor que es dediqui al parxís o al joc de l'oca. Que a gust m'he quedat! Abans no em digui res, ja m'estic allunyant cap a la meva taula amb un bolígraf merdós a la mà. El meu rival continua assegut amb cara d'avorriment, esperant que jugui d'una vegada per totes. Per Déu, quin matí més mogut! Tan sols espero que a cap veí de la finca no li doni ara per escoltar reggaeton a tot volum. El mal és que al final tinc jo menys temps que el meu rival, me cago en l'olla.

La partida segueix el seu curs a base de cops de rellotge. La veritat és que està bastant igualada i sense un clar favorit, tots dos lluitant aferrissadament per dominar el centre abans de decidir-nos a atacar pels costats, fins que "el dos opciones" comet un error garrafal que no puc desaprofitar. A la càrrega! El tros de burro s'ha deixat un *doble*, com si em permetés xutar una falta perillosa des de la vora de l'àrea, perquè ens entenguem. Ja m'estic fregant les mans, i en la jugada següent faig saltar el cavall per sobre la barrera de peons amenaçant-li a la vegada la dama i una torre. Això és un atac doble. L'adversari no pot dissimular el seu desconcert, i es remou inquiet a la cadira. Què t'ha semblat aquesta? Quan aparta la dama, li capturo amb el meu cavall —que després ell em matarà— la seva torre sense pensar-m'ho dos cops i surto guanyant. Gooooo! 1-0 a favor

del Futbol Club Barcelona. No se'm pot escapar la victòria. A la que comenci a simplificar, la tinc més que assegurada. Vull dir que a partir d'ara la meva estratègia en el mig joc consistirà a obligar-lo a intercanviar totes les peces. I amb la torre que tinc de més aniré menjant-me tota la seva infanteria de peons, d'un en un. Això és bufar i fer ampolles. No us sorprengueu, doncs, que al cap d'un parell de jugades més, el meu contrincant m'ofereixi taules. Ell oferint-me taules? I un colló, li dic clar i català. Aquesta vegada el pocavergonya no s'atreveix a dir ni piu. De totes maneres, he de vigilar el temps.

A mesura que van quedant menys peces a l'escaquer i entrem en la fase final de la partida, el cor se m'accelera de l'emoció. Compto amb avantatge material, o sigui amb superioritat numèrica, però "el dos opcions" no vol donar-se per vençut. Fins i tot quan li faig escac al seu rei forçant-lo a canviar les dames, ell es resisteix a abandonar el joc. I això que la té totalment perduda. En el món del futbol, si per exemple un dels equips es queda amb nou jugadors i segueix plantant cara a l'equip contrari, es diu que la seva actitud és lloable. En els escacs, però, s'ha de saber perdre amb dignitat. Si l'altre t'està cruspint viu, el millor que pots fer és acceptar la derrota, tombar el teu rei de costat en senyal de rendició i felicitar el rival per la seva victòria. I jo, per descomptat, ja hauria tocat el dos.

Finalment, a base d'anar tallant caselles al rei negre perquè es bati en retirada, acabo acorralant-lo en una banda del tauler, on és més fàcil rematar la feina. I començo a fer-li escacs com un endimoniat. Però el molt fill de puta me'ls esquivava tots, salvant la pell per moments. Els dos únics peons que té li serveixen d'escut, i això que jo l'escometo amb tota la meva artilleria —una torre i un alfil de més, a part de comptar amb els reforços del propi rei i la presència d'un petit escamot de cinc peons—. Com que no tinc ganes de jugar al gat i el ratolí durant més estona, coronó el peó més avançat que trepitja terreny

enemic i el canvio per una dama. Veig mat en dues jugades. El cor em va a mil. I ni així abandona el tio. De sobte, entenc el que pretén “el dos opciones”. Com a últim recurs, busca empatar el matx, que em marqui un gol en pròpia meta. Que ofegui el seu rei i que la partida acabi en taules. Mig puntet per a cadascú. I un ou!

Noto la mirada d'ell sobre meu. La mateixa que li sosté un porter al jugador contrari just quan està disposat a xutar-li un penal. Em vol desconcentrar, que em posi nerviós i la llenci fora a la grada, el coi de pilota. Quin globus! Doncs no, estic decidit a sentenciar la partida marcant-li un gol per tot l'escaire. Sento que el cor se'm surt del pit. Primer li faig escac amb la torre per no arriscar-me a ofegar-lo, i el rei defensor eludeix momentàniament la mort amb un ràpid moviment. I ara el cop de gràcia. Però em prenc el meu temps. Li estic donant l'oportunitat que es rendeixi, que abaixi el cap i es tregui la corona amb orgull. El rival, que ja té un peu a la tomba, em mira fixament als ulls sense parpellejar i els seus llavis dibuixen un somriure sorneguer. El cert és que em tornen a venir ganes de deixar-li la cara com un mapa.

Per no allargar més la seva agonia, estiro la mà, agafo per la cintura l'esvelta i letal dama i la faig lliscar suaument pel tauler com una sageta solcant l'aire cap a la fatídica casella, directament al cor del rei enemic. De res li servirà aquesta vegada la seva armadura d'acer ni la seva delmada guàrdia. Alhora començo a dir allò d'escac i... amb un plaer tan intens que les paraules se'm desfan a la boca, però de sobte m'aturo a mig camí. Em porto l'altra mà al pit, on sento una gran opressió, com si m'estigués xafant un carro de combat, i se m'enuvola la vista. Per l'amor de Déu. Ara no. Sisplau, ara no. I mat!, aconsegueixo xiuxiuejar abans de doblegar-me en la cadira i caure al terra com un sac amb un soroll esmorteït.

Negre. Negre. Negre.

Blanc. Blanc. Blanc.

Em desperto en una habitació d'hospital, estirat en un llit d'hospital amb una bata blanca d'hospital. La claror del dia que entra per la finestra m'obliga a mig aclucar les parpelles. De seguida ve una infermera, després un metge que m'explica no sé què de la tensió arterial i em torno a quedar clapat. Somio amb els escacs, el moment gloriós en què li faig escac i mat al Raület dels collons i li esborro així, de cop i volta, el seu riure estúpid. Obro els ulls de nou quan ja s'ha amagat el sol i no triguen a venir familiars i amics per veure com em trobo després del sobresalt. També gent del club. Com el coi d'idiota de l'*estigues quietet* que es va deixar capturar la reina i que per fer la gràcia m'ha regalat davant de tothom un tauler de parxís, que en aquest joc no t'hi jugues la vida. L'habitació sencera ha esclafit en una gran riallada. Bona partida la d'ahir, em diu abans no l'engegui a passeig. Ho sé, ho sé, assenteixo amb el cap. Malgrat l'ambient de gresca, la meva dona posa cara de circumstàncies. És molt patidora, la pobra. I molt pesada. Ja sé què em dirà quan surti d'aquí: que per culpa del cony d'escacs la deixaré vídua abans d'hora, que sempre torno molt alterat després d'una partideta. Un cop se n'han anat tots, li dic que marxi ella també a casa a descansar, que estic bé i no cal que es preocupi més, així no em posarà el cap com un timbal.

Per fi em quedo sol i puc assaborir la meva victòria. Si pogués, faria la volta d'honor al tauler. Llavors algú pica a la porta i posa un peu dins l'habitació. ¿Se puede? Quina sorpresa! Si és "el dos opciones" que ha vingut a fer-me una visita. I porta un paquet sota el braç. Passa, passa. Segur que em felicitarà pel meu triomf. ¿Cómo se encuentra, Mariano? Bé, bé. Aquesta vegada ha tingut el detall de no venir disfressat de "merengue". Le he traído esto. No calia, home. Agafo el regal i el desembolico allà mateix: un baló, el baló oficial del Real Madrid. Para sus nietos. Gràcies, moltes gràcies. Ara em sap greu haver-li dit de fill de puta per amunt i de voler inflar-li els morros. Fins i tot ni li tinc en

compte que em digui Mariano. No se imagina lo mal que me supo lo del domingo. Tranquil, noi, que per guanyar de vegades s'ha de suar la samarreta. I ja veus que m'estic recuperant perfectament de les lesions. ¿Cómo? Fa cara de no entendre'm. ¿No se lo han dicho? Ara soc jo qui el miro estranyat. Dir-me què? Que... usted perdió la partida, em confessa de mala gana. Això em deixa de pedra. I una merda!, crido. Lo siento, pero las reglas son las reglas. Ho diu tan seriosament que no poso en dubte les seves paraules. De debò que m'ha tornat a fotre un gol? Arrufo el front esperant trobar una resposta. El mòbil! Em va sonar el puto mòbil. Això és. No el vaig desconnectar després de prendre'm el tallat. Segur que el cony de la meva dona em va trucar al mòbil només per preguntar-me a quina hora vindria a casa, per començar a escalfar el dinar. Me cago en Judes! Noto que tinc el pols accelerat. Lo siento de corazón, pero se le cayó la bandera antes de que me diera jaque mate. Què collons diu aquest? Que em vaig quedar sense temps? Que vaig perdre la partida en l'últim sospir quan estava a punt de guanyar-la? I una puta merda!, torno a cridar com un boig. Tinc ganes de rebentar-li el coi de pilota a la cara d'un xut potent. Tranquilícese, Mariano, que le va a dar otro... Que em tranquil·litzi? Si estic que m'enfilo per les parets.

Tot d'una, sento per segon cop un dolor intens a la part esquerra del pit. Un infart no, redeu. Un altre infart no...

Si és que tinc la negra.

Abans de perdre el món de vista em ve al cap la imatge de la taula del club on he jugat la meva darrera partida i un adhesiu.

Refotut 13!